

Șerban AXINTE (n. 27 iulie 1976, Iași) este cercetător științific la Institutul de Filologie Română „A. Philippide” al Academiei Române – Filiala Iași, colaborator la mai multe reviste culturale, *Observator cultural*, *Dilema Veche/Dilema*, *Astra*, *Vatra*. A publicat volumele de versuri: *Starea balanței* (Eurocart, 1996), *Pragurile Apeiron* (ouTopos, 1999), *lumea ți-a ieșit așa cum ai vrut* (Vinea, 2006, 2015) și *păpădia electrică* (Casa de pariuri literare, 2012, 2021) și *Scrâșnetul dinților* (2021), studiul *Definițiile romanului. De la Dimitrie Cantemir la G. Călinescu* (Timpul, 2011) și *Gabriela Adameșteanu*. Monografie, antologie comentată, receptare critică (Tracus Arte, 2015). A coordonat, împreună cu Lia Faur, volumul colectiv *Cum citesc bărbații cărțile femeilor* (Polirom, 2017). Este coautor al *Dicționarului general al literaturii române* (coord. Eugen Simion) (Univers enciclopedic 2004-2009). A primit PremiulUSR – Filiala Iași pentru poezie (2013) și Premiul „Lucian Blaga” al Academiei Române pentru critică literară (2013). Prima ediție a volumului *Scrâșnetul dinților* a fost distinsă cu premiul Agenției de carte (2022).

„Volumul este atent construit, are un scenariu bine controlat, o mișcare ca de electrocardiogramă, care înregistrează traumele și bucuriile, căderile și înălțările. Esențial nu e ce s-a întâmplat, ci modul în care experiențele au fost metabolizate, asumate. Cum? Prin scris. Totul devine poezie, totul e atras în acest mediu care purifică, care elimină balastul, care conferă sens. Deloc întâmplător, poemul care dă titlul volumului adună și ordonează toate temele cărții. Nu-mi dau seama dacă e recapitulativ sau e germenul celorlalte, dar nu contează. Important e că autorul a avut intuiția să-l așeze către final. Sintagme, teme, imagini revin aici ca într-un colaj. E ca un momento, e ca o privire de deasupra către un trecut care abia acum capătă o logică. Dar e și semnul ieșirii din criză, de vreme ce există luciditatea și disponibilitatea de a așeza totul în algoritm. E semnul acceptării, al contemplării unui traseu existențial sinuos, care are meritul de a se fi salvat, esențializat, într-o carte. Eșecurile, durerile, căderile, ridicările, fericirea, suferința s-au deversat în poezie. E tot ce mai contează. Chiar dacă toate creează reacția-limită: scrâșnetul dinților. Tot scrâșnind din dinți, Șerban Axinte a dat ce mai bună carte a lui de poezie. Și nu numai a lui: e un volum care îl plasează în zona cea mai selectă a poeziei contemporane.”

Bogdan CREȚU,

Un anotimp în infern, „Observator cultural”, nr. 26/ 2021

ȘERBAN ' AXINTE

SCRÂȘNETUL DINȚILOR

Poeme

Ediție revăzută și adăugită

3C CARTIER

Din 1995, în toate librăriile bune

Bad-uri

1. „a trecut vizita...”	7
2. „ușile ți s-au trântit în nas...”	8
3. „ți s-a părut că ai văzut ceva...”	9
4. „sunt un personaj problematic...”	10
5. „în mine a murit neconsolat un muzician...”	11
6. „îți dau un dos de labă de-ți moare și-o mătușă...”	12
7. „lumea n-o să mai fie salvată de noi...”	13
8. „ești acum în pielea goală în plină stradă...”	14
9. „nimic...”	15
10. „m-am săturat să vă dau dreptate...”	16

Vitrina frigorifică

respirație asistată	17
trei tablete de nurofen forte	18
playmate	19
* * *	20
vitrina frigorifică	21
dragă prietene,	22
unui tată	23

Viața la business class

19, rue du gros caillou	25
amintirea	26
cei doi	27
bipolar reddit	28
cea mai cinstită formă de dragoste	29
dumnezeu îngăduie blasfemia	30
tu ești	31
copilul cenușiu	32

1.

a trecut vizita, haloperidol în doze mari pentru cei care vor să uite de ce sunt aici, să mă distrez și eu, îl aștept pe tata care îmi aduce două pachete de țigări, câteva ness-uri, bani nu are, dacă vrei să îți aducă infirmierul o cafea de la automatul de jos trebuie să i-o plătești triplu, altfel nu merge;

tata pleacă de acasă abia după ce a terminat de spus toate rugăciunile, pe vremuri era un fotograf pasionat, acum e singurul om din lume pe care mă pot baza, mă ridică și mă ține în brațe, îmi spune că orice lucru se poate remedia în afară de moarte, îmi dă să beau o ciocolată fierbinte, eu am nevoie de un calmant ca să-i răspund la întrebări.

tatăl meu mă supraveghează ca pe o rolă de film, vrea să se interneze și el ca să aibă grijă de mine, nedelciuc nici să n-audă de așa ceva, apoi, celelalte secții și-ar dori să se poată mândri cu așa pacienți cum avem noi, brumarul, axinte, spineanu, domnul decebal, da și domnul decebal e aici cu noi.

ușile ți s-au trântit în nas, ieși afară milogule, mi-e rușine să merg alături de tine pe stradă, fug, fug și eu în halat și în papuci de casă precum ceilalți dinaintea mea, uite, dorin a murit, a murit, la fel și părintele irineu, cum stă treaba cu sticla aia de cognac, ai văzut, a reușit să o tragă la el cu o sfoară, o bea din două înghițituri, apoi iar în perfuzii, după ce s-a trântit de trei ori în ușa de la farmacie.

mirosim urât, nimeni nu mai dă doi bani pe noi, ah, aici e o capcană, uite, știu un singur număr de telefon pe de rost, îl formează, nu-mi răspunde; telefoanele sunt interzise, ai voie să vorbești doar în prezența cadrelor medicale, să te audă toți, să rădă de tine cât de slab și prost ești, ai văzut, i-ai dat telefonul și acum trebuie să-l legăm de pat.

pe 29 noiembrie am sărbătorit în întuneric, fără țigări singura zi rămasă

eram convins că voi fi înjunghiat pe 1 decembrie, la ora 20 în sala de mese.

3.

ți s-a părut că ai văzut ceva, dincolo de rigor mortis, ai făcut gestul suprem pentru a fi fericită nimic nu te mai trage în jos, da, da,

nu știi de tine, alții gândesc în bila ta de gaz,
think inside the box, așa ceva nu se poate;

cad în HD, impresia că ai descifrat codul, cad în HD, toate luminile aprinse deodată,
pui repede mâna la sex;

nu ți se poate întâmpla asta,
e vorba de cu totul altcineva, în mâna stângă perfuzie, în dreapta, transfuzie

mai bine așa decât răstignirea de zi cu zi.

sunt un personaj problematic, repet aceeași greșeală până se plictisesc toți de mine, inventez o călătorie pe sub pavilion, așa voi simți că trag aer proaspăt în piept fără să fiu nevoit să ies din întuneric, excursia mea e programată la 3 dimineața fix, atunci mă trezesc, atunci fumez toate țigările pe care le-am economisit ieri, îmi pregătesc un ness rece din trei pliculețe, îl trezesc pe cătălin și mergem împreună *pe capăt*; acolo, dacă nu facem zgomot și nu-i trezim pe ceilalți, infirmierii ne lasă să stăm până vine doamna laura să dea cu clor; bem cafelele rezemați de scări, în liniște, o viermuială surdă, un vacarm dat pe *silence*

sub noi e magazia cu haine, cele mai mari bucurii din viață le-am trăit în camera asta, îmbracă-te, apoi ștampila rotundă și acasă.

în altă lume se dă deșteptarea la ora 6, după tranchilizantele de seara trecută somnul nostru e un fel de drog, privesc fața cuiva și mi se pare că văd o femeie tânără și frumoasă, nu are ce căuta aici, mă uit în altă direcție și văd doi copii cu ochii sinceri și luminoși, ei chiar sunt aici, ei nu stau niciodată întinși, ei stau așa între coconii de plapumă și nu zic nimic; mai departe în întuneric îl zăresc pe ăla care-și strivește țeasta de stâlpi, simte o plăcere orgasmică să rămână înfipt în oțel.

în mine a murit neconsolat un muzician,
continuă să moară,
mori dracului,
întunericul de afară îmi pare alb orbitor,
ce-mi trebuie muzică acum când am viermi în cap și corpul
întreg începe să mi se atrofieze;

și iarăși totul se rupe, nu mai e timp pentru plânsul în pumni
a trecut vremea noastră,
să fim atenți la toate gândurile care ne trec prin minte,
putem aduce înapoi toți demonii, noi suntem ei,
ne călcăm în picioare unii pe alții, nimeni nu poate ieși din tub